

זה התחיל במישחק עם רביסרן סעד חדאד (משמאל) וזה נמשך בתרגילים עם אנטואן לחד

הסורים מתנגדים להם, הדרוזים שוללים אותם, השיעים שונאים אותם ורק ה'שראליים' דבקים בהם

בלוף ושמתו צד"ל

פעולה, תוך תיקווה שברבות הזמן הם יעברו לצד"ל.

על רקע זה מפקדים רבים בצה"ל, ביכולת לעמוד ביעד של 6000 חייל, וגם אותם החושבים שניתן להשיג יעד זה, מורים שצה"ל יצטרך להשאר לשם כך שנים רבות בלבנון. ייתכן שזו הסיבה לירידה שחלה לאחרונה במספרי היעד של צד"ל.

לחד כבר ירד למספר של 5000 חייל, ואילו מפקד יחידת הקישור ללבנון (יק"ל), שלמה איליה, כבר נקב במספר של 3500 חייל כסדר-גודל שיאפשר לצד"ל לשלוט בשטח.

פיהותי מוספרים אלה מעיר דים אולי על הדרך שבה פועל צה"ל בדרום לבנון. תחילה מציירים מטרות ואחר-כך יוראים חץ. החץ לא פגע? לא נורא. מוחקים את המטרה הקודמת, מציירים מטרה חדשה סביב מקום פגיעת החץ, והרי בול.

פיהות מור לא פחות חל בלוחי הומנים שיירדשו, לטענת אחד, עד אשר יהיה צד"ל מוכן. בתוך שבועות לא רבים ירד בהצהרתו משך הזמן הנדרש משנתיים לשנה וחצי, שנה ועכשיו — חצי שנה.

● "חילי משכורת"

טענת גורמים צבאיים שופרה רמת חיילי צד"ל בהשוואה למה

הרוצים להצטרף לצד"ל, והבעיה העיקרית היא עם השיעים, שאינם נוטים לכך. הגיוס לצד"ל מתבצע כמחזוריים בני כמאה חיילים, כאשר לכל מחזור כזה נקבעות מיסות של בני העדות השוררות, ובעוד שמיכסת הנוצרים מתמלאת בקלות יחסית, הרי שהעניינים עם השיעים יגיעים יותר.

● החץ והמטרה

באחרונה היו פירוטומים על התעוררות בקרב השיעים בגיזורה המערבית להצטרפות לצד"ל. אולם משום מה, נשמטה מן הדיווחים העובדה שיעקר המתעוררים הם אנשי הדישירות המקומיים השיעים שבגידו רה המערבית, כלומר אנשים שממילא כבר היו קשורים לצה"ל, ואשר שוכנעו להצטרף לצד"ל, ולאודווקא מסיבות אידאולוגיות.

גם הגיוס הנרחב לצד"ל, שהיה בתחילת האביב השנה, ואשר העלה את מספר חייליו ל-2000, התבסס במידה ניכרת על צירופם של אנשי המישירות המקומיים בגיזורה המזרחית, דרוזים בעיקרם. (האחרים — אנשי פלאנגות ומתגייסים חדשים. יש להניח שהעלאת המשכורת מ-1400 ל-1750 לירות לבנוניות לטוראי שיחקה תפקיד כלשהו בנרו.)

חלתי שבו נקב מפקדו, אנטואן לחד, כיעד לצבאו — 6000 חייל — הוא המיספר המינימאלי הדרוש, לרעת רבים, כדי שצד"ל יוכל לשלוט בשטח שבו פרוס צה"ל כיום (והו, בערך, סדר-הגודל של יוניפי,ל הפרוס רק על פחות ממחצית השטח).

הכוחות יירדשו להחזקת הקו לכל אורכו, למניעת הסתנף ניות. דבר זה כרוך בסיקוקה על המעברים ובקיום מערך של סיורים, מוצבים וכוחות למורד דפים, וזאת גם אם יחצוץ כוח כלשהו בינם לבין שאר חלקי לבנון. הם גם יירדשו לשמירה על הביטחון השוטף באיזורים העורפיים — בערים, בעיירות ובצירייהתנועה העיקרית, וגם אחזקת כוחות צבאיים ללוחמה סדירה נגד מיתקפה מבחון או התקוממות מזוינת מבפנים.

ראוי לזכור — כי לא כל חיילי צד"ל מוצבים בתפקידים מבצעיים, שכן יש להקצות כוח-אדם לתפקידי מיהלה, תחזוקה ושירותים — אפסנאים, טכנים, נהגים, קשרים, פקידים, מכונאים וכו'. אחרי נטיית צה"ל, הממלא כיום חלק מן הפונקציות התחזוקתיות של צד"ל, יפול עליהם גם נטל זה, או חלקו.

מול הצורך הגובר בגיוסם של חיילים נוספים נתקל צד"ל בקשיים. ההסדר שהושג עם הפלאנגות הביא

מפוזרות בין גודרי החי"ר, אחריו למיסגרת של גודר טנקים. כך שכיום מונה צד"ל שישה גדרים — ארבעה גודרי חי"ר, גודר טנקים וגודר ארטילריה, שסוללותיו פוזרות בין הגיזורה המערבית והגיזורה המזרחית. כעת ייתכן שיוקם גודר חי"ר נוסף בצור.

אשר לפריסה, הוחל בתהליך שמטרתו העברת שטחים הולכים וגדלים של דרום לבנון לאחריותו של צד"ל. כך נמסרה לידי צד"ל השליטה על הערים צירוף, גזין ונבטיה, גיזרת ג'בל ריחן במרכז ודרום הבקאע ומשערה במזרח.

קשה שלא למצוא דמיון בין מהלכים אלה למהלכי של ארצות-הברית כארבע שנותיה האחרונות בווייטנאם, אם כי קיימים, כמובן, הבדלים ניכרים. היתה זאת התקופה שבה נקטו האמריקאים במדיניות הווייטנאמיזציה, שנועדה להעביר בהדרגה את נטל הלחימה מצבא ארצות-הברית לצבא דרום-וייטנאם.

יותר משנתיים אחרי פלישת צה"ל ללבנון עדיין שקועה ישראל בכיזה הלבנונית, וטובי המוחות בארץ עוסקים בשאלה כיצד להיחלץ מן המבוך. ואף כי לאחרונה הסתמן שכיב של אור בקצה המינהרה, עדיין רב המרחק מן המוצא. אפילו האופטימיסטים מבטיחים כי נשכ עוד שנה בלבנון.

עד להחלפתו של משה ארנס כיצחק רבין היה צד"ל (צבא דרום לבנון), אמור להיות הגורם הבלעדי שיטול עליו את האחריות לביטחון כדרום-לבנון, אחרי יציאת צה"ל. גם עתה הוא אמור להיות גורם חשוב, אך לא בלעדי.

במחצית השנה האחרונה הוגדל צבא זה מבחינה מיספית רית וחלו בו שינויים באירגון ובפריסה. גורמי הביטחון המזוינים על צד"ל טוענים, כי צד"ל יוכל לעמוד במשימות שיוטלו עליו ויבטיח את הביטחון כדי רום-לבנון. אולם מפתיע מה רבים הם המפקדים בכד,

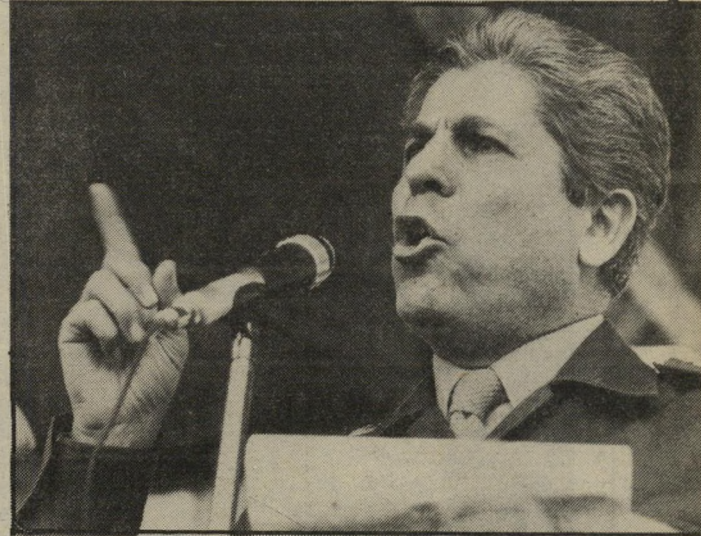
צבא ללא חוסן ונלא מוטיבציה: אבן שואבת לריקים ופוחזים, המתגייסים בזכות המשכורת, הרצון למדים ונשק ויצר ההרפתקנות

שהיה בעבר, אולם דווקא אנשים הבאים עם חיילי צד"ל במגע יומיומי טוענים כי ההיפך הוא הנכון, וכי החיילים שהלכו אחרי חדאד ב-1976 היו אידיאליסטים ועשו זאת מתוך אמונה ברכם, בעוד שכיום החיילים אומנם מאומנים ומאורגנים בצורה טובה יותר, אולם מניעיהם של רובם הינם חומריים ותועלתניים בעיקרם. למעשה, משמש כיום צד"ל אבן-שואבת לריקים ופוחזים מכל קצווי הדרום, אשר המשך כורת המשולמת להם בצד האבטלה הקיימת בדרום-לבנון, כמו גם יצר ההרפתקנות והרי

משמעות הדבר היא, שמקור הגיוס העיקרי לצד"ל (אם כי לא היחיד) הם המישירות המקומיים, וכי התוספת לסדר החוזותו של צד"ל, המגיעים כיום ל-2200 איש, בערך, היא במידה רבה על חשבון המישירות המקומיים. כך שמיספר האנשים החודשים המהמרים על צה"ל ועל ישראל הוא קטן מכפי שניתן לחשוב.

כיום, למעשה, כבר לא מיעדים למישירות המקומיים תפקיד רציני, ומבחינתו של צה"ל הם אמצעי לקי שירת המהססים למיסגרת של שיתוף

להצטרפות של חלק מחיילי הפלאנגות בדרום לצד"ל, כאשר צה"ל אינו מעוניין במספר רב מדי מהם בצד"ל, הן בשל הבעיות הנובעות מכך והן בשל המגמה להגדיל את שיעור השיעים בו. לביירות ולצד"ל גוייסו אנשי הפלאנגות מן הכפרים שמדרום לאור-ל. כלומר, ראשי הפלאנגות לקחו לעצמם את העירוניים, ולצד"ל שארי רוב הכפריים שלהם. אשר ליתר צעירי גזין, הללו אינם ששים להתגייס, ומעדיפים כנראה קאריירה של סוחרים על פניו של חיילים. עם זאת, בשלב זה יש עדיין נוצרים רבים

גנרל לחד צדלוציה ווייטנאמיזציה

תוך פינוי הדרגתי של הכוחות האמריקאים. הצדלוציה נועדה להביא להעברה הדרגתית של דרום לבנון לצד"ל, תוך הקטנת הנטל על צה"ל, עד שכל השטח שבו פרוס צה"ל בדרום לבנון, או רובו, יעבור לידי צד"ל.

דווקא בקרב העוסקים בהדרת כתר ובאימונו, המצויים במגע יומיומי עם צד"ל ועם אנשיו במיסגרת עבודתם.

● וייטנאמיזציה

במחצית השנה האחרונה הוקם בצד"ל גודר חי"ר חדש — גודר גזין — ופלאנגות הטנקים, שהיו